

Fleur en Luuk en de dierenambulance

Teunie Suijker

AVI M5

© 2021 Den Hertog B.V., Houten

ISBN 978 90 331 3115 8

www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Anita Engelen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Fleur duwt het raam van haar slaapkamer wagenwijd open.

‘Vakantie,’ roept ze blij.

De ochtendlucht voelt al warm tegen haar gezicht.

‘Pff, het wordt weer snikkie heet vandaag.’

Ze denkt aan gisteren, de laatste schooldag. Alle kinderen zaten te puffen in de klas. ‘s Middags was het zo warm dat ze om de beurt water mochten drinken.

Fleur ploft op haar bed neer. In de verte slaat de kerktoren acht keer. Het is nog zo stil in huis.

‘Luuk,’ roept ze.

Wat zal ze eens gaan doen vandaag? Ze borstelt met haar vingers door haar blonde haren en maakt er een paardenstaart van. Als ze er een elastiekje omheen knoopt, vliegt de deur open.

Daar staat Luuk. ‘Fleur, Fleur, ik ben klaar voor je plannetje.’ Verbaasd kijkt ze naar Luuk. In de deuropening staat hij met zijn rugtas en zijn verrekijker om zijn nek. Alleen aan zijn bruine ogen zie je dat hij haar broertje is.

‘Waar heb je het over?’

Hij gaat naast haar zitten op haar bed. ‘Jij had het gisteren over een geheim en een plan. En jouw plannetjes zijn altijd leuk.’ Fleur slaat haar armen over elkaar. ‘Jij luisterde gisteren niet naar mij.’

‘Papa was met mij aan het praten en jij kwam er ineens tussendoor met je tetterstem.’

‘Als ik goede plannetjes heb, luister je nooit,’ zegt Fleur kattig.

‘Oh, dat is niet waar, liegbeest,’ zegt Luuk. ‘Maar ik praatte met papa over vissen en over mijn nieuwe hengel.’

‘Vissen is saai,’ zegt Fleur. ‘Een beetje staren naar een dobbertje en maar wachten tot een vis hapt.’

‘Nee, hoor. Met papa vissen is bijna het leukste dat bestaat. Maar de vissen hebben het nu moeilijk in de sloten omdat het al heel lang zo warm is. Papa vertelde dat ze haast geen adem meer kunnen halen, omdat het water ziek is.’

Fleur laat haar schouders zakken. ‘Dat is best zielig voor de vissen.’

‘Maar je had het gisteren over een sluipweggetje,’ praat Luuk verder.

Fleur draait haar hoofd weg. ‘Ik wilde net Tessa gaan bellen om te vragen of ze met mij mee wil.’

‘Ah, nee. Wil je het mij vertellen, please?’ smeekt Luuk.

Fleur kijkt naar Luuk. Ze vertelt niet eens de waarheid tegen hem. Eigenlijk heeft ze helemaal geen zin om met Tessa te spelen. Zij wil alleen maar meidendingen doen. Met Barbies spelen en zo. Met haar broertje op ontdekking gaan is veel spannender.

‘Oké, dan.’ Ze buigt wat naar Luuk toe en praat zachter. ‘Ik heb een sluipweggetje ontdekt om sneller bij het nieuwe huis van opa te komen.’

Luuk wrijft in zijn handen. ‘Dat klinkt heel spannend, Fleur, maar...’ Nu gaat Luuk zachter praten. ‘Wil je dan nú al naar opa?’

Fleur knikt. ‘Ja, waarom niet?’

Er komt een denkrimpel boven Luuks ogen en hij buigt zijn hoofd. ‘Ik vind het bij opa niet meer zo leuk in zijn nieuwe huis.’

‘Daarom moeten wij het leuk maken, mafkees,’ zegt Fleur.

Opa woont niet meer in het oude huis aan de rand van het dorp. Hij kon niet meer zo goed voor zichzelf zorgen. Daarom woont hij nu in een klein oude-mensenhuisje. Zo noemen Fleur en Luuk dat.

‘Opa vindt het zelf ook niet leuk om daar te wonen,’ praat Luuk verder. ‘Hij kijkt echt niet meer blij.’

Fleur trekt hem omhoog. ‘En daarom moeten wij juist naar hem toe om hem op te vrolijken, dombo.’

‘Het is nog hééél vroeg,’ sputtert Luuk nog tegen. ‘Opa ligt vast nog te luilakken in zijn bed.’

‘Opa is altijd vroeg op, hoor,’ houdt Fleur vol. ‘En dan kunnen we lekker lang nieuwe dingen ontdekken bij opa’s nieuwe huis.’

‘Maar ik heb bij opa nog niets leuks nieuws gezien, hoor,’ zegt Luuk.

‘Dan moet je beter uit je doppen kijken,’ zegt Fleur.

‘Doppen?’

‘Ja, zo noem je dat als je beter moet kijken.’

Fleur loopt naar haar kledingkast. ‘Enne,’ praat ze verder, ‘door het sluipweggetje komen we bij mijn geheim.’

Nu kijkt Luuk blijer. ‘Geheim? Dus... eigenlijk wil je op ontdekkingstocht?’

‘Ja,’ zegt Fleur blij.

‘Oh, zeg dat dan gewoon,’ zegt Luuk. ‘Kom, actie.’

‘Mafkip.’

‘Laten we snel een boterham eten.’ Luuk rent al naar beneden.

‘Mam, mam...’

Fleur trekt snel haar pyjama uit en schiet in haar lievelingszomerjurkje. Het is geel met felrode bloemetjes. In de badkamer plenst ze water over haar gezicht.

‘Waf, waf,’ klinkt het.

Nora staat onder aan de trap te blaffen. Alsof ze wil zeggen:

‘Waar blijf jij nou?’

‘Wat gaan jullie doen?’ hoort Fleur mama aan Luuk vragen, terwijl ze naar beneden roetsjt.

‘Oh, we hebben het druk, mama.’ Luuk pakt een boterham uit de zak.

‘Maar kinderen, daar is het veel te warm voor.’ Mama dekt de tafel. ‘En jullie hebben net vakantie.’

Fleur schuift een keukenstoel naar achteren. De achterdeur staat al wagenwijd open.

'We gaan naar opa via een sluip...' begint Luuk.

Fleur geeft hem een duw. 'Ssst, dat is geheim.'

'Gaan jullie naar opa?' Mama legt een mes naast een bord.

'Ja,' zegt Luuk.

'Waarom gaan jullie niet varen? We hebben niet voor niets een bootje.'

'Dat gaan we misschien ook nog doen,' zegt Fleur geheimzinnig en ze knipoogt naar Luuk.

'Bent u niet blij dat we naar opa gaan?' vraagt Luuk.

Maar mama zegt niets.

'Mam, u kijkt bezorgd, ik zie het aan de rimpel boven uw ogen,' zegt Luuk.

'Zouden jullie niet eerst naar opa bellen?'

'Bellen naar opa?' zegt Fleur verbaasd. 'Dat hebben we nog nooit gedaan.'

Mama staart naar buiten. Alsof ze met haar gedachten alleen maar aan opa denkt. 'Opa wordt steeds vergeetachtiger, kinderen.' Haar stem klinkt verdrietig.

'Ons vergeet hij nooit hoor, mam,' zegt Luuk.

Dan haalt mama even haar hand door zijn donkere haren.

'Gaan jullie maar lekker naar opa, hoor. Nemen jullie wel een flesje water mee? Het wordt weer zo warm vandaag.'

Fleur ziet opa voor zich, ze heeft hem woensdagmiddag nog gezien. Er was helemaal niets met hem aan de hand. Maar ze heeft mama pas horen praten met tante Mieke. Toen noemde mama een moeilijk woord, maar dat is ze vergeten. Mama is pas weer met opa naar de dokter geweest. Zou opa ziek zijn? Dat kan toch niet zomaar. Straks maar eens goed opletten. Als ze klaar zijn met eten, begint Nora ongeduldig te blaffen. 'Oh,' zegt Luuk ineens. 'Nora mag helemaal niet mee. In het nieuwe huis van opa mogen geen dieren.'

'Dat is waar,' zegt Fleur. 'Dat vind ik zo stom.'

Alsof Nora het begrijpt, begint ze zielig te piepen.

'Dan gaan we vanmiddag met jou op pad, hoor,' zegt Luuk.

'Het is wel zielig dat er bij opa geen dieren meer mogen wonen,' zegt Luuk. 'Opa is juist zo gek op dieren en ook op Nora. We moeten haar maar een keer mee smokkelen.'

'Ja, dan doen we haar in een grote boodschappentas,' giechelt Fleur.

Na het ontbijt zijn Fleur en Luuk snel klaar om op pad te gaan.

'Jongens, nemen jullie je waterflesje mee? Goed drinken, hoor,' zegt mama.

'Mam, volgens mij wordt u ook vergeetachtig,' zegt Fleur plagend.

En daar moet mama zelf ook om lachen.

